

Universitätsbibliothek Wuppertal

Lukianu Hapanta

Lucianus <Samosatensis>

Basileae, [1619]

Deorum dialogi

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1448](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1448)

DEORVM

Dialogi.

HPAC KAI IYNONIS ET
ΔΙΟΥ Iouis.

Iacobo Micyllo interprete.
I Y N O.

ON Iſiουα
τῶν ὀρᾶς
ὦ Ζεῦ; ποῖ.
ὀρῶ τινα τὸν
πρόπορ ἢ

ῤῥ; Ζ. ἀνδρωπορ ἐν ῤῥῶν, ὦ
Ηρα, καὶ συμποληδρ. ὃ γὰρ
σῶλιῦ ἡμῖν, ἀνάξι. ὃ ἔσμε
ποσις ἄρ. Ηρα. ἀπ' ἀνάξιός
δαι, ὕδειςός γε ὄρ, ὡς ἴε μὴ
τι σῶσις. Ζ. τί δὲ ὕδεις;
ῤῥ ἢ οἶμα, ἡμῖν ἐδῶκα.
Ηρα. τί δὲ ἄλλο καὶ γὰρ ἀσχεύ-
νομα ἐπῆρ ἀπὸ τῶν δαι-
τῶν ὀτόλημορ. Ζ. καὶ μὴν ὄρ
τῶν καὶ μάδορ ἔποις ἄρ, ὃ-
ῤῥ καὶ ἀσχοῖς ἐπὶ χείρας,
μῶν ἔρ ἐπὶ ῥα τινά; σῶσις
μὲ γὰρ ὃ ποῖορ τι τὸ ἀσχεύ.

XIONEN
hunc vides
Iupiter. quī
būsnā mo-
ribus affea-

ctum putas. IVP. Hominem
esse vtilē, Iuno, & combibo-
nem: non enim cōuersaretur
nobiscum, si indignus conui-
uio foret. IYN. At indignus
est, contumeliosus certe exis-
tens. quapropter nō ampliūs
conuersetur nobiscum. IVP.
Quid autem contumeliā in-
tulit? oportet enim (ut puto)
& me scire. IYN. Quid
verò aliud? Etenim erube-
scō dicere ipsum: tale est
quod sibi sumpsit. IVP. At-
qui ob hoc tantò etiam magis dicere debebas, in quantum
ille turpia quoque conatus est. Num igitur sollicitauit ali-
quam ad stuprum? intelligo enim cuiusmodi turpe sit,
quod

ὄπρ' ἀρ' ὀκνήσῃσας ἀπ' ἡμ. Ἡρ.
 αὐτῶν ἰμὶ, ἔκ' ἀλλω τινα,
 ὃ Ζεῦ, πωλοῦ ἴδ' ἡ χρονον.
 καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἡγρόνυρ τὸ
 πρῶτον, διότι ἀργείσ ἀφ' ἰώ-
 ραῖς ἰμὶ, ὃ δ' καὶ ἔστω ἴπυ.
 δάκρυ, καὶ ἀποτὶ πῖσσα παρ
 ραδοίλω ὧ Γανυμήδα τὸ
 ἔμπομα, ὃ δ' ἦτα ἔρ' αὐτῶ ἔκ' ἔ-
 νο πῖν. καὶ λαδ' ἄρ' ἰφίλη
 μιταξῦ, καὶ πῆς τὸς ὀφθαλ-
 μὶς πῆσ' ἔρ', καὶ αὐθὶς ἀφ' ἰώ-
 ραῖς ἰμὶ. ταῦτα ἡδ' ἰσιωίλω
 ἔρωτικά ὄντα, καὶ ἔπιπολὺ
 μὲν ἑδ' ὀμλω λῆγερ πῆς σέ, καὶ
 ὄμλω πῶσσαδ' αὐ τῆς μανίας
 τὸν ἀνθρώπων. ἐπὶ δ' καὶ δό-
 ζος ἰτόλημ' ἔμοι πῆσ' ἔρ' ἔ-
 κ' ἡμ, ἔγ' ὃ μὲν ἀφ' ἄσα αὐτ' ἔτι
 δακρύοι' α, πῆσ' κινιδ' ὄμωρ,
 ἔπιφραξ' αμῆν' ἡ τὰ ὄτα ὡς μὴ
 δ' ἀπόσωμι αὐτῶ ὕβρισι καὶ
 ἰκ' ἰθ' ὄντος, ἀπ' ἡλθ' ὄρ' ἰφ' ἔ-
 σσα. οὐ δ' αὐτὸς ὄρα ὄπως
 μίτα τ' ἄνδρα. Ζεῦ, ἔγ' ὃ ἰα-
 τάρ' αὐς ἰπ' ἰμὶ αὐτόν, ἡ μὴ
 καὶ τῶν Ἡρας γάμων, ὡσ' ὄρ'

im-
 eant illius audirem, abijt ut tibi dicerem. Tu verò
 ipse vide quomodo explores virum. LVPIT. Euge, sceleratus
 ille in me ipsum, & usque ad Iunonis nuptias etiam adione
 inebria.

quòd reformidaueris dice-
 re. LVN. Ipsam me, non
 aliam quampiam Iupiter,
 longo iam tempore. Ac
 primum quidem ignorabam
 quid rei esset cur atterid as-
 d' ò in me aspiceret: Ille au-
 tem etiam in gemiscebat, &
 sublachrymabatur: & si
 quando bibens tradidissem
 Ganymedi poculum, hic
 petebat ex eo iam ipso bi-
 bere, & capiens osculabas-
 tur interea, & ad oculos
 admouebat, & rursus pro-
 spectum in me intendebat:
 hæc intelligebam amato-
 ria esse: & multo quidem
 tempore vererecundabar di-
 cere ad te, putabamq; cessau-
 turum à furore hominem.
 Postquam verò & ser-
 mones ausus es mihi adhi-
 bere, ego demittens il-
 lum adhuc lachrymantem,
 & ad genua prouolu-
 tum, obiuuatis auribus, ut
 ne contumelias suppli-

ἰμεθύσθῃ τῆ νίκταρ; ἀπὸ
 ἡμῶν τότῳ ἄτιοι, καὶ ὡρα
 τῆ μετρίῃ ἐκλάνθρωποι, ἵγι
 καὶ συμπόσαι, αὐτὸς ἰποιοῦ
 σάμβλα. συγγνωσοὶ ἔρ ἢ πίνον
 τισ ὁμοια ἡμῶν, καὶ ἰδόν
 τισ ἄράνια λάμπη, καὶ οἷα
 ἔποτε ἔιδον ἐπὶ γῆς, ἐπιθύ
 μησαν ἀπλαῦσαι αὐτῶν, ἕρ
 ρατι ἀλόντων. ὁ δὲ ἔρωσ,
 βίαίωμ τι δεῖ, καὶ ἐκ ἀνθρώπ
 πων μόνον ἄρχα, ἀπὸ καὶ
 ἡμῶν αὐτῶν ἐνίοτε. Ἡρ. σὺ
 μὲν καὶ πάντῳ οὐτός γε δεσπό
 της δεῖ, καὶ ἄγει σε, καὶ φέ
 ρεις τῆς ῥίνος, φασίμ, ἔλκωρ.
 καὶ ἐπὶ αὐτῷ, ἵνθα ἄρ ἡγῆται
 σοι, καὶ ἀπὸ ἄλλῃ ῥαδίως ἐς ὅ
 τι ἄρ ἐκλάσῃ. καὶ ὅπως
 λιτῆμα καὶ πωσῆθαι τῷ ἔρω
 τῷ σὺ γε. καὶ νῦν τῷ ἱξίονι
 εἶδα λαθῶτι συγγνώμην ἀ
 πόνεμας, ἄτι καὶ αὐτὸς
 μοιχάσας ποτὲ αὐτῷ πλὴν
 ζωῶκα, ἢ σοι τὸν Παιτέρ
 ἱτικῶν. Ζ. ἔτι ἔρ σὺ μέμνη
 σα ἰκάνωρ, ἔτι ἐγὼ ἔπαι

inebriatus est neclare? Ca-
 terum nos auhores ho-
 rum sumus, & ultra mo-
 dum amatores hominum,
 qui quidem & conuiua-
 tores nostros ipsos feci-
 mus. Digni igitur venia
 sunt, si bibentes similia,
 atque eadem nobiscum:
 deinde & aspicientes cœ-
 lestes istas formas, &
 quales nunquam viderunt
 in terra, concupiuerunt
 frui illis, amore capiti viij
 delictet. Est autem amor
 violentum quiddam, &
 non hominibus solum im-
 perat, sed & nobis ipsis
 interdum. IV N. Tuus qui-
 dem & valde hic domis
 nusest, & ducit te, & fere
 nasa (vt aiunt) trahens, &
 sequeris ipsum quocun-
 que duxerit te, & immuta-
 ris facile in quodcunque
 iusserit, & prorsus posses-
 sio & ludus Amoris es tu.

Et nunc Ixioni scio quod
 veniam tribuis, vt qui & ipse adulterio cognoueris ali-
 quando illius uxorem quæ tibi Pirithoum peperit. I V.

PIT. Adhuc enim tu meministi illorum, si quid ego lus

φαῖς ἔτι κατὰ τὸν ἀπὸ
 οὐρανόθεν, ὃ μοι δοκεῖ περὶ τῆς
 Ἰξίωνος, καὶ ἄλλων μὴ μὴ δα-
 μῶς αὐτῶν, μὴ δ' ἀποθνήσκον
 συμποσίω, σκαδὸν γάρ, ἐπὶ δὲ
 ἔρα, καὶ ὡς φησὶ, ἄλλοι δὲ, καὶ ἄ-
 φόρητα πάσχει. Ἡρ. τί, ὦ Ζεῦ,
 εἰδία γάρ μιν τι ὑβρισκῶν
 καὶ οὐ ἄλλως, Ζ. Ἰξίονος, ἀπὸ
 ἀδελφῶν ἐκ νεφέλης πλάσσει
 μῦθοι αὐτῶν ὅμοιοι, ἐπειδὴ
 λυθὴν τὸ συμποσίω, καὶ ἄλλων
 ἀγρυπνῶν, ὡς τὸ ἀκός, ἐπὶ τῆς
 ἔρατος, παρακατακλίνομεν
 αὐτῶν φέροντες. ἔτω γάρ
 πᾶσι καὶ ἀνθρώπων, οἰχθῆς
 τυτυχησῶν τῆς ἐπιθυμίας.
 Ἡρ. ὦπαυ. μὴ ὄρασιρ ἔ-
 ποίω, τῶν ἡτέρων αὐτῶν ἐπι-
 θυμῶν. Ζ. ὁμοίως ἰσχυρά-
 νων, ὃ Ἡρα τί φησὶ καὶ πᾶσι
 θεοῖς δεινὸν ἀπὸ τῆς πλάσσει-
 τος, ἐν νεφέλῃ ὃ Ἰξίωνος οὐ-
 ρῶν; Ἡρ. ἀπὸ δὲ νεφέλης ἔ-
 γὰρ ἐν δόξῳ, καὶ τὸ αὐ-
 σκῶν ἐπὶ ἰμὶ ποίησα δὲ
 τῶν ὁμοιότητα. Ζ. ἔδμ τῶτο
 φῆς.

adeo graue tibi accidet ex hoc figmento, si cū nube Ixion cō-
 gredietur? IVN. Sed nubes ego esse apparebo, & turpiudine
 istam in me cōmittet propter similitudinē. IVP. Nihil istud
 dicia

si in terram descendens. Sed
 nōsti quid mihi videatur de
 Ixione? multandum quidena
 ipsum nequaquam, neque à
 conuiuio extrudendum est
 Je. rusticum enim foret.
 Sed quia amat, & ut ais,
 lachrymatur, & intolera-
 bilia patitur. IVN. Quid
 nam, ὦ Iupiter? metuo enim
 ne & tu contumeliosum ali-
 quid dicas. IVPIT. Nequa-
 quam: sed b simulachrum
 ex nube fingentes tibi simia-
 le, postquam solutum fue-
 rit conuiuium, & ille viz-
 gilat (ut par est) præ amo-
 re, ad concubitum adhi-
 beamus, ipsi afferentes. sic
 enim ab angendo animo
 fortassis desistet, putans se
 consecutum esse desiderium.
 IVN. Apage, ut nunquam
 quicquam tempestiuum il-
 li contingat, quando ea ita
 qua supra ipsum sunt, con-
 cupiscit. IVPIT. Attamen
 patere, ὦ Iuno. Quid enim
 dicia

ρός. ὅτε ἦ ἡ νεφέλη ποτὶ Ἡρα
 γυνοῖτ' ἄν, ὅτε οὐ νεφέλη, ὁ δ'
 Ἰξίων μόνον ἱξαπατήσεται. Η.
 ἀλλὰ οἷοι πάντων ἀνθρώποι ἀ-
 πείροκαοὶ εἶσιν, ἀρχὴ δὲ ἡσ-
 τελευτῶν ἴσως, ἢ δίκης ἵσταται ἄ-
 πασι, λέγων συγγενῶν ὅσα τῆ
 Ἡρα, ἢ σύνικτη ὅτι ἔν' ὧ Διὶ,
 καὶ πρὸ πάρα ἱρᾶν με φέσεν
 αὐτῷ, οἱ δὲ πισώσοισιν, ἐκ εἰ-
 δότης ὡς νεφέλη σιωπῶ. Ζ. ὅ-
 κῆρ λῶ τι τοῖόν ἐστι, ἢ τὸν ἄ-
 ὄλλω ἱμπριστῶν, προχῶ ἄδολος
 πρὸσδεθείς, συμπεριγενεχθῆσι-
 ται μετ' αὐτῷ ἀεὶ, ἢ πόνον ἄ-
 παυσον ἔξει, δίκην δὲ τοῦ τῷ
 ἔρωτι ὅτι. Ἡρα. ὁ ἦ δὲ λανθῶν τῷ
 τόγῳ ἄρ' ἢ μιγαλαχίας.

sustinebit : pœnas videlicet has pro amore dependens. IVN.
 Non enim graue hoc quidem ob iactantiam.

dicis. neque enim nubes hæc
 vnquam luno erit, neque tu
 nubes: Ixion autē solūm de-
 cipiatur. IVN. Sed (vt om-
 nes homines arrogātes sunt)
 gloriabitur descendens fore-
 sitan, & narrabit omnibus,
 dicens coisse cum Iunone, &
 Iouis riualem esse. forsitan
 etiā dixerit me ipsum ama-
 re: illi verò credetur, quando
 non viderūt quomodo cū nu-
 be coierit. IVP. Igitur si
 quid tale dixerit, in infernâ
 præcipitabitur, & ac rotæ
 miser alligatus, cū ipsa per-
 petuò circumuoluetur, et la-
 borem nunquam cessaturum

GILBERTI COGNATI
ANNOTATIONES.

Conqueritur Iuno apud Iouem se de stupro ab Ixio-
 ne appellatam. De Ixione notissima fabula est, quâ
 ex Pindari interprete ἀδ. β. aliàs attingemus, in postre-
 ma Saturnalium epistola fortassis.

a **D**VCIT te & fert nato, vt aiunt, trahens.] Eras-
 mus nos ter sic transtulit: Iste quidem modis omnibus tibi
 dominatur, ducitque te, & circumagit ipsa, quòd dici so-
 let, nare trahens. Hoc rursus Lucianus vsus est in Hermoti-
 mo, siue de Sectis, vbi plura ex eodem Erasmo annotauimus.

b Simulachrum ex nube.] Ixion Iunonem persequutus. eiq; stuprum inferre conatus in nube libidinē suam exprompsit, specie deceptus. c ACROTÆ.] Ixion cūm Iunonem ad adulterium sollicitauerat, pœnas dat apud inferos. Nam perpetua rotæ vertigine circumtorquetur, de quo sic Tibullus:

Illic Iunonem tentare Ixionis ausi,

Verfantur sceleri noxia mēbra rotæ. Ouid. 4. Met.

Voluitur Ixion & se sequiturq; fugitq;.

Ea fustis explanantur in 10. Metam. Ouid. & in 6. Aen. Virg.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ

VENERIS ET

Σελῶνς.

Lunæ.

Iacobo Micyllo interprete.

V E N V S.

ΤΙ ταῦτα, ὦ Σελῶν, ἧρα
οἱ ποιεῖσσι, ὅπου ἄρ
κατὰ τὴν Κασίαν ἕ-
νη, ἰσάναι μὲν σὶ τὸ Ζηνὸς,
ἄφορῶσαρ ἰσὶν Ἐνδυμίονα
κατὰ δούτα Πάθειον, ἄτι
ἕως ἡμέτερον ὄντα, ἰνὸς τὸ κῆ
καταδάνδρῳ ἰπ' αὐτὸν ἕμεις
σῆς τ' ὁ δὲ Στ. ἰρώτα, ὦ Α-
φροδίτη, τὸν τὸν ἕδρ, ὅς μοι
τῶτων αὐτὸς. Αφρο. ἕα ἰκῆ
υῖ ὕβρις δὲ πρὸς μὲν γὰρ αὐ-
τὸ τὴν μητέρα οἷα διδρασκῶ,
ἄρτι μὲν ἰσ τὴν ἰδὴν κατὰ
ζων, Ἀγχίον ἕνικα τῷ ἰνὸς.
ἄρτι δ' ἰσ τὸν Λίβανον, ἰνὸς
τὸ Κασσίον ἕνικα μὲν ἰνὸς,
ἕ κῆ τῷ Περσέφασσι ἰνὸς
illum adolescentem, quem

Quid hæc, ὦ Luna,
facere te aiunt, quo-
ries ad Cariā peruen-
nis, ut currū sistas, ac desuper
aspectes^a Endymionē dor-
mientē sub dio tanquā vena-
torem aliquē: interdum autē
etiam descendas ad ipsum
ex media via^c. L V N. In-
terroga, ὦ Venus, filium tuū
qui mihi harum rerum au-
thor est. V E N V S. Sine:
contumeliosus ille est.^b Me
quippe matrem ipsius quibus
modis officit: nunc quidem
in Idam adigens Anchisæ
cau, a Troiani: nunc autem
in Libanum ad^c Assyrium
lem

ἔορ ποίησας, ἰξ ἡμίσηας
 ἀφείλετό με τὸν ἰρώμφον,
 ὡς πομπάκις ἠπέλησα, ἢ
 μὴ πάσονται βιαῦτα ποιῶν,
 ἠλάσθην μὲν αὐτῷ τὰ τόξα,
 καὶ τὴν φάρτραν, πειραι-
 ρύσασθαι δὲ καὶ τὰ πτερά. ἦδη
 δὲ καὶ πηλὸς αὐτῷ ἵντενα
 εἰς τὰς πύλας τῶ σανδαλῶ.
 ὁ δὲ κ' οἶδ' ὅπως τὸ παραυ-
 τικὰ διεθίδε, καὶ ἰκτεῖον,
 μὲν ὀλίγον ἐπιπέλυσαι ἄ-
 πάντων. ἀτὰρ εἴπε μοι, λα-
 λῶς ὁ Εὐδυμίων ἐστίν; ὄπα-
 ραμύθητον ἦρ ἔτω τὸ δα-
 νόρ. Σ' ἐμὶ μὲν καὶ πάντων καλῶς,
 ὃ Ἀφροδίτη, Διοκῆ, καὶ
 μάστιγα ἔταρ ἐπιβατόμῃ
 ἐπὶ τῆς πίπρας τὴν χλαμύ-
 δα καθόδῃ, τῆ λαῖα μὲν
 ἔχορ τὰ ἀκούτια, ἦδη ἐκ
 τῆς χειρὸς ὑπορρέοντα. ἢ
 διεξιά δὲ, περὶ τὴν λεφα-
 λῶ ἐς τὸ ἄνω ἐπικικλα-
 σμῆν ἐπιπέπει, τῶ πρῶτος
 πο πειραιεμῆν. ὁ δὲ ὑπὸ τῷ
 ἕπνο κλυμῆ, ἀναπνία
 τὸ ἀμβρόσιον ἐκῆνο ἄδμα,
 τότε βίβω ἐγὼ ἀψοφητὶ

κατι-

ambrosium illū habitum. Tunc

lem fecit, & me ex di-
 midia parte amoribus meis
 priuauit. Quare iam se-
 pe illi interminata sum: nā
 desinat talia facere, fra-
 cturam esse me ipsius & ar-
 cū & pharetram: ampu-
 taturam autem etiam alas:
 lampridem verò & plagas
 ipsi in nates incussi sanda-
 lio: sed ille, nescio quo
 pacto, tum quidem sta-
 tim metuens ac supplicans,
 pauld post omnium obli-
 uiscitur. Verum dic mihi,
 formosusne Endymion iste
 est? Nam hoc quidem so-
 latio fuerit malo huic.
 LVN. Mihi quidem etiam
 admodum formosus, ὁ Ves-
 nus, videtur, & maximè
 quando instrata super ru-
 pem chlamyde dormit, læ-
 ua tenens sagittas pau-
 latim è manu prolaben-
 tes. Dextra autem circa
 caput sursum versus refle-
 xa, decorem affert faciei,
 cui circumfunditur. Ipse ve-
 rò solutus somno, anhelae

igitur tacitè equidem, & sine

καί ἴδω ἐπ' ἄκρων τῶν Λα-
 κτύλων βιβημῶα, ὡς ἄν μὴ
 ἀνιρρόφῃ ἰκταραχθείη.
 οἶδα τί ἄν ἔν σοι λέγοιμι τὰ
 μὲν τὰ ταῦτα, πῶς δὲ ἄπηνυμῶ
 γὰρ τῆ τῶ ἔρωτῷ.

ullo strepitu descendens, ac
 summis digitis insistens, vi ne
 expergefactus ille perturban-
 ri possit. Scis igitur quid tibi
 post hæc dictura fuerim, sed
 pereo equidem amore.

GILBERTI COGNATI
 ANNOTATIONES.

a ENDYMIONEM dormientem.] Endymionē in mon-
 te Cavia Latmo, diuturno somno iacentem, Luna ita adamasse
 fertur, ut sepe ad ipsum de celo ascenderit. Occasio fabule in-
 sumpta videtur, quod Endymion motum Luna primus ob-
 servasse, atque alijs ostendisse dicitur, teste Plin. lib. 2. cap. 9.
 b Mematrem ipsius.] Conqueritur quoque de filij sui ne-
 quitia in amore fugitivo, carmine scripto, c Assyrium il-
 lum adolescentem.] Assyrij enim præ ceteris studiosi & pe-
 viti rerum Magicarum fuerunt, & veneficiorum.

IOANNIS SAMBUCI
 ANNOTATIONES.

μυθικός quod Luna deperiat Endymionem,
 & ὀσβετικός.

Cynthia perpulchri capitur forma Endymionis,
 Quem solita è media visere sæpe via est.
 Pòst etiã queritur Cythereia mater Amoris,
 De gnati factis, nequitiaq; graui.

Quid hæc, ô Luna.] τὸ ἔγκλημα κατ' ἀφήγησιν θαυμα-
 στικῶς Interroga, ô Venus, filium.] μετὰ γὰρ οὐκ ἀφαιρετικῆ.
 Sine contumeliosus ille est.] παρομοιοῦσι ὀσβετικῆ δὲ τὸ
 τῷ ἐλάσσει κατ' ἀπαείδησιν, πικρῶς καλυπτικῆ. Sæpe illi in-
 terminata.] εἰ ἀπειλαί, Fraeturam esse me.] εἰ πῶς ἔστιν.
 Verùm dic mihi.] ἐπίπαισι κατ' ἐρώτησιν. Mihi quidem
 admo-

admodum.] *ἀπόκρισις κατὰ Φατικὴν.* Quando in strata super] *ἐκ Φαισις & causa.* Tunc igitur tacitè.] *ab euentu.* Scis igitur.] *præciso.*

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ Α-
πόλλωνος.

MERCVRII ET
Apollinis.

Eodem interprete.

MERCVRIVS.

ΤΟ δὲ καὶ χαλδὸν αὐτὸν
ὄντα, Ἡρακλεῶν, καὶ τῶν
χρυσὸν ἔχοντα βάνων
ἔργων, ὃ Ἀπολλων, τὰς λαμί-
σας γυζαμηνεύει, τὴν τε Ἀ-
φροδίτην, καὶ τὴν Χάειρον; Ἀπ.
ὀνομασία τις, ὃ Ἑρμῆν πολλὸν
ἐκείνῳ γὰρ ἐξ ὧν θαυμάζω, τὸ
ἀνίχνισθαι σωδύσας, αὐτῶν, καὶ
μάστιγα ὄντων ὀρθῶσι, ἰδρῶτι
ἐνὸν ἔργον εἰς τὴν λάμινον ἐ-
πιεικνυφότα, πολλὸν αὐτῶν
ἄλλω ἐπὶ τῷ πρῶτον ἔχοντα.
καὶ ὁμοῦς ἑιδῶν ὄντα αὐτὸν
πρὸς ἀνάσσει τε, καὶ ἐλάσει,
καὶ συγκαθάρσει. Ἐρ. τὸτο
καὶ αὐτὸς ἀγανακτῶ, καὶ ὃ
Ἡρακλεῶν φρονῶ. οὐ δὲ λέ-
μα, ὃ Ἀπολλων, καὶ λιθάσει,
καὶ μίγα ἐπὶ ὃ λάμινον φρό-
να,

ITan' autem Vulcanum,
cum & claudus ipse sit,
& artem adeò fabrilem
& contemptam exerceat,
Apollo, pulcherrimas duas
uxores duxisse, Venerem at-
que Gratiam? APOL. Fe-
licitas quædam hæc, Mercu-
ri. Veruntamen illud equi-
dem miror, quòd cum illo
rem habere sustinent, &
maximè quando vident su-
dore fluentem, in fornacem
demittere atque incur-
uare sese, multa adeò fuli-
gine facie illius oppleta. Et
iamen talis ipse cum sit,
amplectuntur ipsum & oscu-
lantur, & vnà dormiunt.
MERC. Hoc & ipse in-
dignor, & Vulcano inui-
deo.

At tu comam nutri Apollo, ac euharam persona, ania-
num ob pulchritudinem elatum atque superbum præ te fea-
reni:

σα, ἡγῶ ἐπὶ τῆ ἀνελίξ, καὶ
 τῆ λύρα ἔτα ἱπιδάμῳ λιοιμᾷ.
 Θα δέος, μόνος καθωσθέσος
 μὲν Ἀπ. ἰγὼ δὲ καὶ ἄλλως ἀνα-
 φροδίτος ἄμυ ἐ τὰ ἱρωτι-
 κὰ, καὶ δὺο γέμ, οὐς μάστιγι
 κρηγάπησα, τῶν Δαφνῶν,
 καὶ τὸν Ἰάκινθον, ἢ μὲν ἄπως
 διδράσκα με, καὶ μισθὸν ὡς ἔ-
 λιθό ξύλον γρηῖδα μακροῦ ἢ
 μοι συνίται. ὁ δὲ ἐπὶ τῆ
 δίσκου ἀπέλιθ, καὶ νῦν ἀντ'
 ἐκείνων σφάνος ἔχθ. Ἐρ. ἰγὼ
 δὲ ἴδθῃ ποτὶ τῶν Ἀφροδίτῳ.
 ἀπ' ὁ χεῖ ἀνέμ. Ἀπ. οἶδα,
 καὶ τὸν Ἐρμαφροδίτῳ ἐκ
 σὸ λίγεται τὶ δόκῳ. πῶλὸν
 ἐκείνῳ μοι ἐπὶ, ἄπυ οἶδα,
 πῶς ὁ Ἰυδοτυπᾷ ἢ Ἀφρο-
 δίτη τῶν Χάειν, ἢ ἢ Χάειν
 ταύτῳ; Ἐρ. ὅτι, ὃ Ἀπολλο-
 δος, ἐκείνῃ μὲν αὐτῷ ἐν τῆ Λέ-
 μνο σῶνσι, ἢ δὲ Ἀφροδίτη
 ἐν τῷ ἕρανῳ. ἄλλως τι περὶ
 Ἀρῶ ἔχα τὰ ποικᾶ, ἡγάειν
 ἱρᾶ, ὡς δὲ ὀλιγοῦ αὐτῆ τῶ χα-
 κῶς

rens : ego autem etiam ob
 habitudinem corporis, &
 lyram : caterum ubi cu-
 bitum eundum fuerit, soli
 dormiemus. APOLL.
 Ego verò aliàs quoque
 habeo Venerem minùs pro-
 pitiam ad res amatorias:
 quippe etiam quos duos
 maximè præter ceteros a-
 maui, ^a Daphnem &
 Hyacinthum, illa quidem
 aufugit atque odit me, a-
 dèd̄ ut in lignum conuer-
 ti maluerit, quàm mecum
 rem habere : hic autem
 à disco interfectus est, &
 nunc pro illis coronas has
 beo. MERC. Atego
 iam aliquando Venerem,
 sed non oportet gloria
 ri. APOL. Noui, at
 que etiam ^b Hermaphro-
 ditum istum ex te aiunt pe-
 perisse ipsam. Verunta-
 men illud mihi dic, si no-
 sti quomodo non aumlas
 tur Venus Gratiam, aut contra illa Venerem? MERC.
 Quoniam, Apollo, illa in Lemno eum ipso consuetudinem
 habet. Venus autem in cælo : præsertim autè hæc ^c eū Marte
 plerūq; versatur, atq; illū amat: quapropter nō ita multūm fas
 brum

κίως τότε μέλα. Απ. καὶ ταύ-
 τα οἷα τὸν Ἡρακλέα εἰδέναι.
 Ερ. οἶδ' ἔγω. ἀπὸ τὴν ἀνδρῶν φράσαι
 διαύτω, γυναικῶν ὀρθῶν νεα-
 νίαν, καὶ σπατιώτῳ αὐτόν;
 ὡς πῶ ἄουχίαν ἄγει, πᾶν
 ἀπελθεῖν δισμὰ τινα ἐπι-
 μηχανήσασθαι αὐτοῖς, καὶ σὺν-
 λάψιδαι, σαλινόσας ἐπι-
 τῆς ἀνῆς. Απ. ἔν οἷσθα. ὁ-
 ξάλω δ' ἄν αὐτὸς ὁ ξυμῆ.
 φησὶ ὁ μὲν ὅτι εἶν.

brum istum curat. APOL. Atq; hæc putas ipsum Vul-
 canum scire. MERC. Scit,
 sed quid agat, cum genero-
 sum adeo adolescentem, &
 præterea militarem ipsum
 esse videat? Quare silentium
 agit, nisi quod minatur qui-
 dem vincula quædam exco-
 gitasse contra illos sese, utq;
 ipsos comprehensurum esse.
 circumdato veluti retibus
 quibusdam lecto. APOL. Nescio sanò: optarim verò ipse, ille
 qui sic comprehenderetur esse.

GILBERTI COGNATI
 ANNOTATIONES.

a DAPHNEM.] Daphne cum ardentius amaretur à Phæ-
 bo, quæ virginitatem perpetuam vouerat, implorato patris sui
 Penei fluminis auxilio, in laurum arborem est commutata,
 quam mediam amplexus Phæbus sibi dicitur. Hanc fabulam
 vide latius apud Ouid. lib. I. Metamorph. b Hermaphro-
 ditum.] Ex ista statim vocis compositione apparet Mercurij &
 Veneris finium esse. Nam Mercurius ἑρμῆς, Venus ἀφροδίτη à
 Græcis dicitur. De hoc iterum in dialogo Apollinis & Bacchi,
 & in Musæ encomio. c Cum Marte.] Hic Deus inter a-
 lias multas Venerem adamauit, & Cupidinem genuit. De qui-
 bus vide lepidissimam fabulam apud Homerum
 Od. β. 11. Ouidium quoque libro
 quarto Metamorph.

ΠΑΝΟΣ ΚΑΙ
Ερμῆς.

PANOS ET MER-
curij.

Iacobo Micyllo interprete.

P A N.

XΑἶρε, ὦ πάτερ Ερ-
μῆς. Ερ. νῦν καὶ σύ γα.
ἐμὰ πῶς ἐγὼ σὸς
πατήρ; Πα. ἐκ δὲ Κυκλώϊσσι
Ερμῆς ἀρτυράνας; Ερ. καὶ
μάλα. πῶς ἔρ ἦς ἐμὸς ἔξ;
Πάν. μοιχιδίος ἄμι, ἐξ ἔρω-
τός τι γυνώσκῃσσι. Ερ. νῦν Δία,
πράγῃ ἴσως τινὸς μοιχόσαν-
τος ἄρα, ἐμὸς γὰρ πῶς ἕρα-
τα ἔχωρ ῥῖνα τοιαύτου, καὶ πῶ-
ς γυνάσσιον, καὶ σκέλη δι-
χῆλα, καὶ τραχὺὰ, καὶ ἄρα μ-
πὲρ τὰς πυγὰς. Πάν. ὅσα
ἀνδρῶν ἀρκούσης ἄς ἐμὲ, τὸν
σὶαυτὸν γόν, ὦ πάτερ, ἰπο-
νείδισον ἀφραίνῃ, μάκρον
δὲ σὶαυτὸν, ὅς τοιαῦτα γυν-
νῆς, καὶ πῶς ὀνομαῖς, ἐγὼ δὲ
ἀνάτισσι. Ερ. τίνα δὲ καὶ
φῆς σου μητέρα; ἔπον ἔλα-
θον ἄρα μοιχόσας ἔρωσι
Πάν.

qui eiusmodi generas, et tales liberos procreas: ego verò ex-
tra culpam sum. MER. Quam autè etiam matrem tuam ai-
desse? Num ignorās alicubi cū capra adulterium exercui ego?

PAN.

S Alue, pater Mercuri.
MER. Salve utique
et tu. Sed quomo-
do ego pater tuus sum?
PAN. An non Cyllenius
ille Mercurius es tu? MER.
Atque admodum. Quo pa-
tello igitur filius meus es?
PAN. Adulterius sum,
ex amore tibi natus. MER.
Per Iouem hirci fortasse
cuiusdam, qui capram per
adulterium cognouit. Nam
meus quomodo fueris, qui
et cornua habes, et na-
sum talem, et barbam hi-
tam, et pedes bifidos, hir-
cinosque, præterea et cau-
dam super natibus? PAN.
Quæcunque in me con-
uiciando dicis, his tuum
ipsius filium, pater, pro-
bròsum ac turpem decla-
ras: imò potius teipsum,

Πάν. ἐν αἴγᾳ ἰμοίχθους,
 ἀπ' ἀνάμνησός σου τὸν, ἔ-
 ποτιεῖν Ἀρκαδίᾳ πῶδά ἐς
 λαοβίραρ ἰδίᾳσω. τί δακῶν
 τὸν δάκτυλον ἵγῆς, καὶ ἱπι-
 ποτὸν ἀφρᾶς; πῶ ἰκαίς κίρω
 Πλωλόπῳ. Ερ. ἄρα τί πιδῶ
 Ἐ: ἐκάνη ἀντ' ἐμὸ πᾶζω σε
 ὁμοιορ ἵτην. Π. ἀντὶς ἐκᾶ-
 νης λόγον ἔι ἱρῶ. ὅτι γῆ με
 ἱξίπεμπῶ ἐπὶ πῶ Ἀρκα-
 δίαν, ὃ πᾶ, μήτηρ μὲν σου,
 ἱφῆ, ἱγῶ ἄμι Πλωλόπῳ ἢ
 σπαρτιάτης. τὸν πατέρα δὲ
 γίνωσκε θιὸν ἕχαρ, Ερμῶν ἢ
 Μαίας καὶ Διός. εἰ δὲ ἕρα-
 σφόρ ὃ καὶ παροσκίλῃς εἶ,
 μὴ λυπέσῃ. ὅποτι γάρ
 μοι σὺν ἡ ὁ πατήρ ὁ σὸς,
 πᾶζω ἱαυτὸν ἀπέκασῶ, ὡς
 λάθοι. καὶ δὲ τῶ ὁμοιος ἀπέ-
 βης τῶ πᾶζω. Ερ. καὶ Δία με-
 μνημαὶ ποίησας τι ἔιδῶν.
 ἱγῶ δὲν ὁ ἐπὶ ἕκῃ μεγα-
 φροῦν, ἵτι ἀγρῆα ὃ αὐτὸς
 ἄν, σὸς πατήρ ἕκῃ σομαι,
 καὶ

lateret: & ob id similis hirco tu quoque euasisti. MER. Per
 Iouem, memini me tale quiddam facere. Ego igitur formos-
 jus ille, qui ob formam ac pulchritudinem animū elatum præ
 me fero, qui adhuc imberbis ipse sum, pater tuus vocabor &

& ab

PAN. Non cum capra,
 sed tibi ipse in memoriam
 reuoca, num in Arcadia
 quandoque puellam libe-
 ram per tūm stupraris.
 Quid mordendo digitum,
 quaris, ac diu dubitas? Ica-
 rij filiam, dico Penelopen.

MERC. Quid igitur
 illi accidit, quod pro me,
 hirco similem te peperit.

PAN. Dicam tibi, que
 ex illa ipsa audiui. Quan-
 do enim me in Arcadiam
 ablegabat: O puer, inquit,
 mater quidem tua ego sum,
 Penelope ex Sparta na-
 ta: ceterum patrem nō-
 ris habere te Deum, Mercu-
 rium illum Maie ac
 Iouis filium. Quod si igitur
 cornutus ipse es, ac pes-
 des hircinos habes, ne id
 agere feras. Quando enim
 mecum rem habebat pa-
 ter tuus, hirco seipsum af-
 similauerat, quo facilius

ἢ γέλωτα ὀφλήσω παρὰ πα-
 σιν ἐπὶ τῆ ἀπαθείᾳ. Πάν. καὶ
 μὴ δὲ κατασχῶ σε, ὦ πά-
 τερ, μουσικός τε γάρ εἰμι, καὶ
 συνέλω πάντων λαυρόρον. καὶ ὁ
 Διόνυσος ὁ δὲ ἐμὸν ἄνω-
 ποῖόν, διδάσκει, ἀπὸ ἰστῶ-
 ρον καὶ διὰ πᾶσι τοῖσι ποιή-
 μι, καὶ ἡγεμῶν αὐτῶν τῶ χο-
 ρῶ. καὶ τὰ ποιήματα δὲ ἀθά-
 σσιό μιν, ὅποσα περὶ Τίτυον
 καὶ ἄνδ' τὸ Παρθενίον ἔχω,
 πάντων ἡδίστη, ἄρχω δὲ καὶ τῆς
 Ἀρκαδίας ἀπάτης. πρόσω
 δὲ καὶ Ἀθλωαίους συμμα-
 χήσας. οὐτως ἄεισσωσα ἐν
 Μαραθῶνι, ὡς καὶ αἰετῶρον
 ἠρίθνημοι, τὸ ἴδιον τῆ ἀπρο-
 πόδη σπύλαιον. ἦν γὰρ ἐς
 Ἀθλιῶν ἔλθης, εἴση ὄσον ἔ-
 κει τὸ Πανός ὄνομα. Ἐρ. ἐπεὶ
 δὲ μοι, γυγάμηνος, ὦ Πάν,
 ἦδη, τῶ ὄνομα καθῶσί σε.
 Πάν. ἔδα μὲν, ὦ πάτερ, ἱρω-
 τικός γάρ εἰμι, καὶ ἐν ἄρ' αἰ-
 γαπήσομαι σωθῆναι μιν. Ἐρ.
 τῶς αἰετὶ Ἀθηναῶν ἐπιθάνεις.
 Πάν. οὐ μὲν σκάπεις. ἐγὼ δὲ
 ΠΑΝ. Nequaquam, pater, amator enim sum: neque
 cum vna aliqua rem habere contentus forem. MERC. Ca-
 pras videlicet conscendis. PAN. Tu quicquid irrides me, at ego
 tamen

& ab omnibus risu acci-
 piar ob præclaram libero-
 rum procreationem. PAN.
 At verò dedecori tibi pa-
 ter non sum. Nam & mu-
 sicus sum, & fistula cano,
 admodum pleno spiritu:
 & Bacchus ille nihil ab-
 que me facere quicquam po-
 test: sed & socium & con-
 sultatorem fecit me, & duco
 ipsi chorum. Iam & ouilia
 mea si videas, quot & per
 Tegeam & per Parthenium
 habeo, admodum delectaret
 te. Impero autem & Arca-
 dia toti. Nuper verò etiam
 Atheniensibus auxilium fe-
 rens, ita præclare rem ges-
 si in Marathone, ut ceu do-
 num militare quoddam re-
 tulerim, antrum illud quod
 est sub arce. Quòd si iugiter
 Athenas teneris cognosces
 quantum ibi sit nomen Pa-
 nor. MER. Ac dic mihi,
 duxistine uxorem iam? Hoc
 enim opinor, dictitant te.

ἢ τε Ηχοῦ, ἢ τῇ Πυθοῦ σώει.
 μι, καὶ ἀπάσας τοὺς ὅς Διο-
 νόου Μαινάσι, καὶ πάνυ σπυ-
 δάσμοι πρὸς αὐτῶν. Ερμ. οἰ-
 θαῖν, ὅτι χεῖρ, ὃ τίνορ,
 τὰ πρῶτα αὐτῶν μοι; Πάν.
 πρόσθε, ὃ πάτερ, ἡ μᾶς ἄ-
 ὄμνη ταῦτα Ερμ. καὶ πρόσ-
 θί μοι, καὶ φθοροῦ. πατὴρ
 ρα δ' ὄρα μὴ λανθῆς με, ἀ-
 κούοντός γε τινός.

tamem & cum Echo &
 cum Pythi rem habeo, pra-
 terea & cum omnibus Bac-
 chi Menadibus, atq; admo-
 dum studiose ab illis obser-
 uor. MERC. Scis igitur
 quid te gratificari mihi, fili,
 primum omnium velim?
 PAN. Impera pater, nos
 autem videbimus haec vi-
 fiant. MERC. Et accedas

ad me, & prehenses licet: patrem autem vide ne me appellā-
 ris quoquam audiente.

GILBERTI COGNATI
 ANNOTATIONES.

ARGVMENTVM.

PAN Deus Arcadie, Pastorum musicus, Bacchi socius,
 Mercurio patre, Ioue Mercurius natus creditur. Su-
 periori parte humana effigie erat, reliquum capripes:
 cui insuper in Nymphas procacitas, & nunquam sa-
 tiata libido attributa fuit, qui caprinis pedibus Trago-
 sceles vocabatur De eo Herod. libro. 2. circa finem, &
 Plin. lib. 35. cap. 9. Penelope autem cum apud Patrem
 Icarium adhuc in patria Lacedaemone viveret, & in
 montē Taygetam ad inspicienda patris pecora egressa
 esset, conspecta à Mercurio, & adamata atque appetita
 dicitur Cum autem ea alio modo potiri non posset, in
 hircum seipsum transformauit, atq; ita sub specie hirci
 cum ea ludens, & admissus, ex ea genui Pana capite
 cornuto, barba & pedibus hircinis. Quem illa furim
 natum in vicinam Arcadiam ablegauit, vbi deinde &
 praecipuo honore cultus est. Alij ipsum ex promiscuo
 proco.

procorum concubitu, absente Vlyffe, conceptum fuerunt, & inde Pana dictum: vnde & sine patre natum ipsum Theocritus in Syringe ait. Porro Pan Baccho socius expeditionis in Indiam fuisse dicitur, & Atheniensibus ope sua peperisse victoriam contra Persas in campo Marathonio, vbi quum Miltiades cum hoste congressurus esset, Pan exercitui Græcorum maiore quam humana statura præiisse dicitur, & nouo atque horribili sono inflatæ conchæ hostibus terrorem incussisse, vnde subiti terrores & tumultus, quorum neque causa, neque authores appaerent. Postea proverbiali figura Panici motus dicti sunt. In Philopseude aliquid addidimus.

a Et cum Echo.] Iacet Pan amorē suū, cum erga alias Nymphas, cum præcipue erga Echo. Et conuenit hoc. Cum enim in solis scopulis & syluis degat, non habet cui loquatur, cui accinat, aut ἰπικωυγίλοι, præter solam Echo. Nemo enim alius audit, aut illi respondere potest. Ouid. lib. 3. Met. de Echo:

Inde latet syluis, nullo quæ in monte videtur,
Omnibus auditur, sonus est qui viuit in illa.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΙΝΙΣ ΕΤ
Δουόνα. Bacchi.

Iacobo Micyllo interprete.

ΑΠΟΛΛΟ.

Τὸ ἄρ' ἔγοιμα ὁμομη-
τείος, ἃ Διδύμους, ἀδελ-
φός ἐστιν Ἐρωτά, καὶ Ἐρ-
μαφροδίτου, καὶ Πριαπομ' ἀνό-
μοιός ἐστις τὰς μορφάς, καὶ
τὰ ἰπικωυγίλαια, καὶ γὰρ πά-
καθ' ἡμῶν, καὶ τοξότου, καὶ δῶα-
μιρ' ἢ μικρὰν, πρὸς βιβλημί-
ν' ἃ-

Q Vid igitur? dicens
dumne est, Bacche,
fratres esse a Cupi-
dinem, b Hermaphroditū &
c Priapum, adeo disimiles
forma & studijs eū sunt? Nā
hic quidem formosus omnia
nō & iaculator est, d & po-
testate nō parua comparata
sibi, om-

Πείαπ' (γυλιόρ γάρ τι σοι
 διηγήσομαι) πρῶτον ἰν Λαμψα-
 φάκω γυνόμην, ἰδὼ μὲν πα-
 ρήτηρ πῶ πόλιν ὁδὸν ἰπποδρόμου
 μένος καὶ ξηρίας παρ' αὐ-
 τῷ, ἰπποδὸν ἀντικαυσαμένηα ἰν
 τῷ συμποσίῳ ἰκάνως ἰποδρ-
 βρηγυνοί, κατ' αὐτάς σου
 μέσας νύκτας ἰππασαὶς ὁ γυν-
 νῶ, αὐδοῦμα δὲ λέγειν.
 Απολ. ἰππασαί; Διόν. τοῦ.
 τὸν δὲ. Απολ. οὐκ τί πέες
 ταῦτα; Διόν. τί γὰρ ἄλλο, ἢ
 ἐγίλασα; Απολ. εὐχὴ τὸ μὴ
 χαλεπῶς, μὴ δὲ ἀγρίως. συγ-
 γνωσὸς γὰρ, ἢ καλὸν σε ὄτως
 ὄντα ἰππῆρα Διόν. τότε μὲν δὲ
 ἔννεκα, καὶ ἐπὶ σε ἄρ, ὦ Απολ-
 λον, ἀγάγοι πῶ παῖρα. κατ-
 λὸς γὰρ σὺ, καὶ κομῆτης, ὡς καὶ
 νύφοντα ἄρ σοι ἢ Πείαπον ἰπ-
 πιχερήσω. Απολ. ἀλλ' ἔν ἰππο-
 δρῆσά γε, ὦ Διόνυσοι: ἰππο-
 γὰρ μὲν τὰ τῆς κομῆτης
 καὶ τόξα.

us, ut vel sobrius Priapus ille aggredi te queat. APOL.
 Sed non aggredietur, Bacche, me facile: nam
 præter comam etiam ars
 cum gero.

Priapus. Ridiculū enim quā-
 dam narrabo tibi, quod cum
 Lampfaci nuper essem, mihi
 accidit. Ego quidem ad urbē
 accesseram, ille autē me rea-
 cepit hospitio apud se præ-
 bito. Postea quā igitur quies-
 titi nos dedimus in conuiuio
 affatim madefacti, circa
 mediam prope noctem exur-
 gens generosus ille: sed pu-
 det dicere, APOL. Solici-
 tauitne te? BAC. Huius-
 modi quippiam est. APOL.
 Quid tu autem porro ad
 hæc? BAC. Quid enim a-
 liud quàm visi? APOL. Res
 est sanè, quod neque acerbè,
 neque rusticè quicquam Ve-
 nia enim dignus est, si te fors
 mosum adèò sollicitauit.
 BAC. Huius igitur gratia
 etiam te Apollo sollicitatum
 meritò venerit. Formosus e-
 nim tu, et prætered comā-

GILBERTI COGNATI
ANNOTATIONES.

Diuerſi patres diuerſorum in libe-
ris cauſa.

a CVPIDINEM.] Hunc Semonides & Cicero ex Venere
& Marie natum volunt: Sappho, ex Venere & Calo: Seneca ex
Venere & Vulcano: alij ex Venere & Ioue. Socrates in Sym-
poſto Xenophontis ideò pharetratum dici ait, quòd amantes
quaſi ſagittis feriat. b Hermaphroditum.] Mercurij &
Veneris filij, vt ex ipſa ſtatim vocis compoſitione apparet. Nam
Mercurius ìgouòs, Venus ìφροδῖτη à Græcis dicitur. In Dialogo
Apollinis & Mercurij, Hermaphroditum inquit Apollo, ex te
Mercurio aiunt Venerem peperiffe. Hinc factum eſt, vt omnes
αἰδρόπῳ, l. i. i. utrumque ſexum habentes ab huius vnus nomi-
ne vocentur ìγυαφροδῖτη. Vide Muſcæ encomium, vbi, vt Mer-
curij & Veneris filius, qui miſta natura fuit, & duplici forma.

c Priapum.] Liberi patris & Veneris filium, quem ſuper-
ſtitioſa antiquitas horrorum præſidem credidit. Idem Lampſa-
cenus dicebatur, à Lampſaco non ignobili Troadis vrbe ad Hel-
leſpontum ſita, in qua naſus creditur, vbi cum mater recens na-
ſum deformem vidiffet, pudore affecta, pro neglecto habuit. Vi-
de Ouid. lib. 1. Faſt. & Hyginum. d Et potestate non par-
ua.] Hinc notiffimum eſt d. Stichon:

Perfringunt, penetrant, vrunt mea ſpicula fulmen.
Scilicet hinc nomen eſt mihi τῶν δαμνατῶν. i. omnium domitor.
Nam etiam dñs imperat. e Ij qui ex eodem patre.] In Græ-
co eſt proleptis explicata, genere. f Sed nos tamen ſimiles
ſumus.] Apollo Iouis & Latone filius, in Delo in ſua eodem
cum Diana partu editus. Quatuor in primis artibus præſuiſſe
legimus, idque ex Homeri & O. pheij hymnis colligimus. Nam
citharædum primùm & citharædorum deum puſauit antiqui-
tas: deinde Medicinæ inuẽtorem, & ipſum etiam Medicum con-
ſtituit tum iaculatore, & ſagittarium: poſtremò vatem & va-
ticinij deum exiſtimauit. Sectator promiſcui coitus vocatur ἑρ-
σοχῆτης, à noſtris Crinius, vt Cicero in Academ. Interdit cri-
nius Apollo arcum. Pindarus in Pyth. ἑρσοχῆτης & quaſi inbauiſ

et comosus. g Sagittarij ambo.] Diana arcum & phaz-
eram ferebat. succincta semper incedens, & corbuzo induta.
h Hospites mactat.] Fuerunt Tauri omninò inhospitalis,
moribusq; immanissimis, ut quibus hospites omnes Dianæ soleant
immolare, à quibus Taurica appellatur regio. Sunt Sarmatiz
Europæa populi, Scythia à meridie Tawro terminatur. Vnius-
que variz sunt gentes.

ΑΠΟΛΛΩΝ ΚΑΙ

Εργους.

APOLLINIS ET

Mercurij.

Iacobo Micyllo interprete.

APOLLO.

Εχας μοι ἀπᾶρ, ὃ Ερ-
μῆ, πότερ ὁ Κάστωρ
ἔστι γάτων, ἢ πότερ
ἢ Πολυδάκης; ἐγὼ γὰρ ἄρ
ἴσκειν αὐτῶς. Ερμ. ὁ μὲν
ἄδεις ἡμῖν ξυγγνώμην, ἢ καὶ
ὁ Κάστωρ ἴδῃ, οὐτ ὁ Πολυ-
δάκης. Απ. πῶς ἴσθῃς γινώ-
σκεις; ὁ μοι γάρ. Ερ. ὅτι οὐ-
τ ὁ Μῆ, ὁ Απολλων, ἐχθρὸν τῷ
πρῶτον τὰ ἴχνη τῶν πρῶτων
τῶν ἀεὶ λαβὴ παρὰ τ᾽ ἀνταγω-
νιστῶν παντῶν, καὶ μάστιγα,
ὁπόσα ὑπὸ τ᾽ βέδρου ὁ Αμύ-
κου ἐπ᾽ ὄν, τῷ ἰάσωνι συμ-
πλοῖον, ἀτρ ὁ δὲ ἄλλο τοῦτορον
ἔμφορνα, ἀπὸ λαοπαρὸς ἔστι,
καὶ

gabatur. Alter autem nil tale pre se fert, sed purus est,
atque

Polles mihi dicere,
Mercuri, pter istorum
Castor est, aut pter
Pollux? Nam ego quidem
non facile discernero ipsos.
MER. Ille qui heri conuer-
satus nobis est, Castor erat:
hic aut Pollux est. APOL.
Quomodo dignoscis? simi-
les enim sunt MER. Quod
hic quidem, Apollo, habet
in facie vestigia vulnerum,
quæ aliquando ab his acce-
pit quibuscum pugillatu cer-
tauit, & maximè quibus à
Bebryce Amyci filio vul-
neratus fuit, quando cum
Iasone in Colehum nauis.

καὶ ἀπαθὲς τὸ πρόσωπον. ΑΠ.
 ὄνυχας, διδάξας τὰ γυναι-
 ματα, ἐπὶ τὰ γὰ ἀπὸ πάντων ἰ-
 σα, τὸ ὄδ' τὸ ἡμίτομον, καὶ ἄ-
 κερ ἡπείρω, καὶ ἀπόλοιον ἐν
 τῇ χειρὶ, καὶ ἰπὸς Ἐκατέρωθεν.
 κός, ὡς τε πομπάκις ἐγὼ τ' μὲν
 πρὸ σέποιν Κάτωρα, Πολυδά-
 κλω ὄνυχας, τ' ἄλλ' ὡς τ' Πολυδά-
 κως ὀνόματι. ἀτὰρ ἐπεὶ μοι καὶ
 τόδε τί δέποιε δὴ ἄμφω ξύ-
 γασιν ἡμέτερον, ἀπ' ἐξ ἡμισίας
 ἄρτι ἡνικρὸς, ἄρτι δὲ θεός ἐ-
 σιν ἄρτι Ἐκείν. Ἐρ. ἔπο φίλα-
 δελφίας τ' το ποιεῖσιν, ἐπεὶ τὸ
 ἔδα ἕνα ἡνιχάνου τῶν Λύ-
 δας ἡέων, ἕνα δὲ ἀθάνατον
 εἶν', ἕνα μανθ' ὅπως αὐτοὶ πλὴν
 ἀθανασίαν. ΑΠ. ὁ ξυνοπλὸν ὡ
 Ἐρμῆ, πλὴν νομῶν ἄγε δὲ ὁ-
 ψονται ὅπως ἀπείρους, ὅπερ
 ἐπόθου, οἶμαι, μάλα σὺ πῶς
 τὸ μὲν παρὰ θεοῖς ὁ δὲ πα-
 ρὰ τοῖς φθιτοῖς ὄν; πλὴν ἀ-
 λῶ. ὅς περ ἐγὼ μανθ' ὅ-
 μω, ὁ δὲ Ἀσκληπιδὸς ἰατρῶν, σὺ
 δὲ

quod vel maximè opinor desiderabam. Aut quomodo enim,
 cum alter apud Deos; alter apud manes existat? Verum ea-
 men, quemadmodum ego vaticinor, Aesculapius medeum, tu

atque integer facie totus.
 APOL. Operaprecium se-
 cisti, qui discrimina, quibus
 internosci queant, docueris
 me. Nam caetera cerèe omnia
 aequalia sunt, cui pari dimi-
 dia, & stella supernè immi-
 nens, & iaculum in manu,
 & equus virique candidus.
 Quare sapè equidem appel-
 laui hunc Castorem, qui
 Pollux erat: & rursus Ca-
 storem Pollicii nomine. Sed
 & illud mihi dic, cur non
 ambo pariter nobiscum ver-
 santur, sed ex diuiso nunc
 quidem mortuus, nunc au-
 tem Deus est aliteruter ipso-
 rum? MERC. Fraterno
 amore hoc faciūt. Nam cum
 oporteret c alterum ex Lea-
 dæ filijs d mortem obire, al-
 terum autem immortalem,
 esse, diuiserūt itaq̄ inter se ipsi
 immortalitatem. APOL.
 Non sanè prudenti, Mercuri,
 diuisione. Siquidem nec aspi-
 cient sese mutuo hoc pacto.

ἢ παλαιὸν διδάσκει, ποιδό-
 πρὶός αἶεσ' ὄρν. ἢ δὲ Ἀρτι-
 μίς μαίαίσα, ἢ τῶν ἄλλων ἕ-
 κας ὄρεα τινα τέχνη, ἢ
 θεοῖς ἢ ἀνθρώποις χηνοίμω.
 οὔτοι δὲ τι ποίησοσιν ἡμῖν, ἢ
 ἄρροι ἀναχίσσουσα, τυλιχῆτοι
 ὄντων, Ἐρμ. δ' ἀμῶς ἀπὸ πε-
 εἰτακίαι αὐτῶν ἑυρηγῆν ὄν
 Ποσειδάων, ἢ καθιπνόμεν δ' εἰ
 τὸ πείλαρος, ἢ ἄρ πρὸς ναύτας
 χθυσσομένης ἰδωσιν, ἐπιλα-
 θύσαστας, ἐπὶ τὸ πλοῖον, σῶ-
 ζαίην τὸς ἐμπελοῦσας. Ἀπ. ἀ-
 γατῶν, ὦ Ἐρμῆ, καὶ σωτέων
 διζυγῆς πῶν τέχνη.

stare incolumes nauigantes. APOL. Bonam, Mercuri, &
 saluarem narraſ artem.

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

ARGVMENTVM.

DE Polluce, quomodo à Castore internoſcatur, quo-
 tum diuerſa ſtudia fuerunt: nam Pollux pugil cla-
 riſſimus fuit, Caſtor verò optimus equeſ. Horatius lib.
 2. Scrm. Sat. 1:

Caſtor gaudet equis, ouo prognatus eodem

Pugnis.— Homerus:

Κάστωρ δ' ἔκ' ἀπὸ δαίμων, ἔκ' αὐτῆ ἀγαθῆν πολὺν δόξα.

a **IN** facie vulnerum veſtigia.] Caſtor equeſ nobilit &
 victor, Pollux pugil præſtantiſſimus. Colchoſ profecti cum Ar-
 gonauis. Pollux Amycym Bebryciorū regē, inſidias ſibi ſtruen-
 tem interfecit. Deinde deſcimus reuerſi, Helenam ſororem à The-
 ſeo ra-

palaſtricam docet, puerorū
 exercitator optimus. Diana
 autem obſtetricatur, atq̄ a-
 liorum ſuam quiſque artem
 habet, vel dijs vel hominibus
 vtilem: hi verò quid agent
 nobiſ? an inertes atque ocioſi
 conuiuabuntur nobiſcum,
 tam grandes cū ſint? MER.
 Haudquaquam, ſed iniun-
 ctum illiſ eſt, Neptuno, vt mi-
 niſtrent & ſubſeruiant, &
 obequitare ipſoſ oportet pes-
 lagus: & ſicubi e nauas tem-
 peſtate periclitanteſ aſpex-
 rint, inſidenteſ nauigio præ-
 ſtare

ANNOTATIONES
 Horatius, lib. 2. Scrm. Sat. 1.
 Caſtor gaudet equis, ouo prognatus eodem
 Pugnis.— Homerus:
 Κάστωρ δ' ἔκ' ἀπὸ δαίμων, ἔκ' αὐτῆ ἀγαθῆν πολὺν δόξα.
 a IN facie vulnerum veſtigia.] Caſtor equeſ nobilit &
 victor, Pollux pugil præſtantiſſimus. Colchoſ profecti cum Ar-
 gonauis. Pollux Amycym Bebryciorū regē, inſidias ſibi ſtruen-
 tem interfecit. Deinde deſcimus reuerſi, Helenam ſororem à The-
 ſeo ra-

seò raptam, receperunt, Aphina vrbe, Theseo absente recepta.
 b Bebyrce.] Hæc aliter ab alijs referuntur: nam Castor à
 Lynceo occisus dicitur. Theocritus Eidyllio 27. de laudibus Cas-
 toris & Pollucis Dioscurorum: id est, geminorum, Iouis Ledæq;
 filiorum, commemorat certamen inter Pollucem & Amycum,
 Neptuni & Melies Nympha filium Bebyriorū principem, ath-
 letam crudelem, atq; hospitium interfectorem. Is enim cum robo-
 re corporis & arte pugilum superaret omnes, crudelem tulit le-
 gem, ne quis hospes aut peregrinus, qui ea loca adijisset, inde dis-
 cederet, quin prius secum castu decertaret. Atqui cum ita multos
 hospites interfecisset, tandem & Pollucem, qui cum Iasone & Ar-
 genauiis eò venerat, secum decertare cogit, à quo victus & occi-
 sus est. Hæc pugna etiam describitur ab Apollonio lib. 2. Argo-
 naut. Sunt autem Bebyrces Bithyniæ populi, quos olim Thraces
 fuisse Strabo testatur, à Bebyrce rege suo nomen sortiti. Ex hac
 gente & Buthen atletam producit Virg. in 5. Aeneid cuius vi-
 ctorem Darentem facit his versibus:

Idemq; ad tumulū quo maximus occupat Hector
 Victorem Buthen immani corpore, qui se
 Bebyrcia veniens Amyci de gente ferebat,
 Perculit, & fulua moribundum extendit arena.

e Alterum ex Ledæ filijs mortē obire.] Castoris mortis
 occasio fuit hæc. Castor & Pollux raperunt filias Leucippi,
 Phœben & Talayran, Lynceo atque Ida fratribus, filijs Apharæ
 desponsatas. Sponsas eas bello repetiuerunt. In eo bello Castor à
 Lynceo interfectus est & Pollux Lyncea interemit: fuisseq; &
 ab ipso Ida interfectus, nisi Iupiter id fulmine prohibuisset, à quo
 Ida interfectus est. Hæc ab Ouidio referuntur in fine lib. 5. Pa-
 storum, & à Propertio. Theocritus etiam hoc certamen describit
 in Dioscuribus. d Mortem obire.] Homerus Castorem
 & Pollucem vocauit ἐρεγκυεζος, hoc est, qui alternis diebus
 fata subirent. Virg. 6. Aeneid.

Si fratrem Pollux alterna morte redemit

Itq; reditq; viam toties—Castore autē occiso, Polluci
 optio data est, vtrum immortalitate solus vt vellet, an cum fra-
 tre vitam communicare. Ille cum fratre maluit alternis viuere,
 proinde apud superos nunc Castor, nunc Pollux, & contrā appa-
 rere.

bbb s vera

vere videntur. Hinc Homerus εἰς γηυγῶν, ait eos vivere et
mori. e Nautas tempestate periclit.] In magna tempe-
state Gemini caeleste signum apparet quasi stella in calo insi-
dentes: adiuuarij; se tunc periclitantes existimant Pollucis et
Castoris nomine. A. Columella dicitur Geminum astrum, quod
14. Cal. Iunij Sol ingreditur. Plin. lib. 2. naturalis hist. Cum ge-
minas illas flammis inquit, quæ Castoris ac Pollucis esse puta-
bantur saluatares ac prosperi cursus prænuncias esse dixisset. Ha-
ruin, inquit, aduentu fugari diuam illam ac minacem appella-
tam Helenam ferunt. Quinetiam Franc. Vicomercatus Arist.
Meteorologica exponens cur Castor et Pollux saluatares sint, ex-
plicas.

IOANNIS SAMBUCI
ANNOTATIONES.

De Castore & Polluce colloquuntur.

Michael Toxites.

Mercurius fratres Helenæ discernit, & alter

Cur caelo stygijs luceat alter aquis.

Quodq; sit illorum munus, quæ gratia, quorum

Summus diuisa morte refultat amor.

POTES'NE mihi dicere.] *ἤσθ' ἐγώ τινος.* Non ego qui-
dem.] *Ratio.* Ille qui heri conuersatus.] *Responsio.*
Quomodo dignoscis.] *Rogatio de modo.* Quod hic
quidem habet.] *αιτιολογία κατὰ ἀποσπασθῶν.* Operæ
precium fecisti.] *ὀφειλία,* & post discrimina simili iudi-
cium indicat. Quare sæpe equidem.] *Ratio.* Appella-
ui hunc Castorem.] *Conclusio.* Cur non ambo.] *Se-
cunda interrogatio.* Fraternali more hoc faciunt.] *Expo-
sitiō causæ.* Nam cum oporteret.] *ἐκθεσις.* Non sanè
prudenti.] *Improbatio.* Aut quomodo enim.] *Terti-
a interrogatio per comparationem.* Haudquaquam.]
Responsio ab officio illorum. Bonam, Mer-
curi.] *ἐπιχειρησις.*

MARI